

IRENEUSZ KORYTO

Urodził się 4 kwietnia 1926 r. w Grabownicy Starzeńskiej. Po ukończeniu miejscowej szkoły podstawowej, z powodu ciężkiej sytuacji materialnej rodziny, w szesnastym roku życia zgłosił się do pracy w kopalni nafty w Grabownicy Starzeńskiej, zarabując początkowo jako goniec, a następnie pomocnik przy pomiarach geometrycznych. W 1948 r. dzięki solidnemu wykonywaniu swoich obowiązków awansował – przydzielono mu prowadzenie inwestycji budowlanych w grabownickim zagłębiu naftowym. W latach 1948–1950 był ponadto współorganizatorem kursów nauki czytania i pisania dla pracowników kopalni. W trakcie pracy zawodowej uzupełniał wykształcenie. Ukończył Technikum Przemysłu Naftowego, roczny wyższy kurs ekonomiki i inwestycji przy Szkole Głównej Planowania i Statystyki w Warszawie (1961), a także dwuletni wyższy kurs metod programowania inwestycji (1976). W latach 1951–1967 pracował w Sanoku i Krośnie, a następnie został przeniesiony do Zjednoczenia Górnictwa Naftowego w Warszawie, na stanowisko głównego specjalisty do spraw zagospodarowania złóż ropy naftowej i gazu ziemnego.

Warto odnotować, że na początku lat pięćdziesiątych XX w. Ireneusz Koryto wykazał się niezwykłą odwagą, przeciwstawiając się rozbiórce dwóch bieszczadzkich cerkwi: *„Jako kierownik działu realizacji robót, otrzymałem polecenie Dyrekcji Sanockiego Kopalnictwa Naftowego zorganizowania brygady i dokonania rozbiórki dwóch cerkwi w celu pozyskania materiałów budowlanych potrzebnych dla realizowanych inwestycji na kopalni ropy naftowej Wielopole i Mokre. Wydanego mi polecenia nie wykonałem, za co otrzymałem pisemną naganę”*.

Za swoje osiągnięcia zawodowe otrzymał liczne odznaczenia państwowe i resortowe: Srebrny i Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Srebrną Odznaką „Zasłużony dla Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych”, Srebrny Medal za Zasługi dla Pożarnictwa oraz Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski. To ostatnie odznaczenie otrzymał w 1985 r. za wkład w inwestycję centralną pod nazwą „Układ przesyłowy gazu ziemnego z ZSRR do Polski”. Za pomoc udzieloną dwom województwom przyznano mu Dyplomy Uznania oraz Odznaki Wojewody Leszczyńskiego i Wojewody Chełmskiego. Ireneusz Koryto wspierał też działalność inwestycyjną regionu brzozowskiego, za co Rada Miejska w Brzozowie uchwałą z dnia 27 czerwca 1996 r. nadała mu Honorowe Obywatelstwo Miasta Brzozowa. Zmarł w Warszawie 25 września 1999 r.

Robert Ostrowski

Monografia „Grabownica Starzeńska – kartki z dziejów wsi”